

[Enggaard.]

Men når derimod energikrisens følger fører os ind i debatten som baggrund for at revidere prognoserne for luftfarten, så må det vel også logisk siges, at der i så fald er en tilsvarende indvirkning for trafikken på veje, sammenholdt f. eks. med jernbanerne.

Det er derfor med interesse, vi imødeser den fornyede undersøgelse vedrørende Store Bælt. Den blev igangsat af den forrige regering og er jo bebudet at kunne foreligge i virkeligheden når som helst.

Da man sidst her i folketingset diskuterede udformningen af den faste forbindelse over Store Bælt, var der et solidt flertal i venstres gruppe, som gik ind for en tunnelloøsning i modsætning til den kombinerede vej og jernbaneforbindelse. Vi er derfor glade for, at der i forbindelse med den bebudede nye redegørelse om forholdene på Store Bælt fra ministerens side er stillet i udsigt, at folketingset senest til efteråret på ny kan få mulighed for at vurdere de forskellige ting, pris, byggetid og den trafikale betjening, som kommer af de to forskellige løsninger.

Samtidig finder vi, at det vil være nødvendigt, at man i tilfælde af, at valget falder på en tunnelloøsning, får afklaret, hvordan samfundets indseende med takstpolitikken kan finde sted, således at den frygt, der ligger hos mange modstandere af tunnelanken, for, at DSB skulle misbruge sin situation, i så fald kan vise sig at være ubegrundet.

Jeg skal nævne, at der fortsat i venstres gruppe er et antal medlemmer, som ønsker den kombinerede jernbane- og vejbroforbindelse for Store Bælt, men det er jo ting, som vi får op til behandling senere, og den endelige stillingtagen forventes at komme til efteråret.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne give udtryk for, at venstre tager ministerens redegørelse til efterretning. Vi gør det ikke med noget glad sind, men med en beklagelse af, at den nødvendige planlægning på begge sider af Sundet på ny må vente, og vi vil gerne give udtryk for, at dette så også må være den sidste udsættelse af den afgørelse, som vi skylder, af disse store spørgsmål.

Glensgård (FP):

Den socialdemokratiske regering har

bragt sig i et dilemma, et selvforskyldt dilemma, en situation, som flertallet i befolkningen har kendt og erkendt for mere end 17 måneder siden.

Situationen blev selvfølgelig ikke mere klar ved, at den forhenværende venstre-regering også trådte i spinaten ved at anbefale bygningen af en storlufthavn på Salt-holm, en fast forbindelse fra København til Malmø, en tunnel fra Helsingør til Helsing-borg, en Storebæltsforbindelse og sidst, men ikke mindst, også de øvrige trafikinvesteringer, der skal foretages for at binde disse ting sammen, kolossale motorvejsprojekter på Amager, forbindelser fra Amager til Sjælland og de tilslutningsforbindelser, der skal udføres på begge sider af Store Bælt, for bare at nævne de vigtigste af disse økonomiske investeringer.

Jeg har på fremskridtspartiets vegne, som det sikkert er bekendt, optaget forslagene om Øresundsforbindelserne ud fra den betragtning, at det danske folketings nu skal have mulighed for at tage stilling til de overordnede trafikinvesteringer, investeringer af en størrelsesorden på op mod 30 mia kr. Ministeren for offentlige arbejder nævner i sin redegørelse, at den daværende socialdemokratiske regering havde underskrevet overenskomsterne med Sverige den 8. juni 1973, 2 dage efter, at folketingset med et stort flertal havde vedtaget bygningen af en Saltholmlufthavn, med god grund til at tro, at der også i folketingset ville være et flertal for at godkende disse aftaler.

For det første må ministeren ikke glemme, at der er sket en udvikling i det danske samfund og i hele den øvrige del af verden. Siden da har vi haft en oliekrise, som gav den vestlige verden en mulighed for at tage sin livsform op til ny vurdering. Skal vi fortsætte væksten i samfundet i samme tempo? Skal vi fortsætte det samme livsmønster i det danske samfund? Kort tid efter at oliekrisen var brudt ud, havde Danmark et folketingsvalg, hvor vi fik en stemmeprocent ud over det sædvanlige, men det var ikke det mest forskrækkende for de gamle partier. Der kom 2 nye partier ind i folketingset med et stort mandatal.

Denne nye politiske drejning i vælgerbefolkningen viste, at folketingset gennem mange år har handlet forkert i menneskelig og i særdeleshed i økonomisk henseende.